

la nit endolada
se'n vé a ma vora,
Es fon en el meu dolor
la màgica meravella
de l'agut silenci;
i sento el panteig
consiros de la vida
que passa cansada
i trista, vella en l'espai.
La lluisor dels estels
occeix ma mirada,
en l'infinit perduda,
i el no res i el mai
i el sempre i el tot,
pal.lesen el misteri llur.

J. Arbonès
11 de Juny 54